

Thierry Meyssan: Světový řád se změnil již v roce 2022

- CZ24 News | 11. ledna 2023

V dějinách je to konstanta: změny jsou vzácné, ale náhlé. Ti, kteří to odnesou nejvíc, jsou obvykle ti poslední, kteří to vidí. Vnímají je až příliš pozdě. Oproti statickému obrazu na Západě se mezinárodní vztahy v roce 2022 obrátily naruby, a to především v neprospěch USA, Spojeného království a Francie, často však ve prospěch Číny a Ruska. Lidé na Západě, kteří mají oči upřené na Ukrajinu, nevnímají, jak se karty znovu míchají.

Málokdy se stává, že by se mezinárodní vztahy otrásl tak, jako tomu bylo v roce 2022. A to ještě není konec. Započatý proces se nezastaví, i když ho události naruší a možná na několik let přeruší. Nadvláda Západu, tj. jak Spojených států, tak bývalých koloniálních mocností Evropy (především Velké Británie, Francie a Španělska) a Asie (Japonska), se blíží ke konci. Nikdo už neposlouchá vůdce, včetně států, které zůstávají vazaly Washingtonu. Každý nyní začíná myslet sám za sebe. Ještě nejsme v multipolárním světě, který se snaží vytvořit Rusko a Čína, ale jsme svědky jeho budování.

Vše začalo ruskou vojenskou operací, jejímž cílem bylo prosadit rezoluci Rady bezpečnosti č. 2202 a ochránit veškeré ukrajinské obyvatelstvo před jeho „plně nacionalistickou“ vládou. Takto to ovšem vůbec není vnímáno ve Spojených státech, Evropské unii, Austrálii a Japonsku. Západ je přesvědčen, že Rusko napadlo Ukrajinu, aby násilím změnilo její hranice. To však neoznámil ani prezident Vladimir Putin, ani ruská armáda, ani to nenaznačuje vývoj událostí.

Ponechme stranou otázku, kdo má pravdu a kdo ne. Záleží na tom, zda si uvědomujeme, že Ukrajinu od svržení demokraticky zvoleného prezidenta Viktora Janukovyče v roce 2014 zmitá občanská válka. Lidé ze Západu, kteří zapomínají na 20 000 mrtvých v této válce, si nedokážou představit, že by Rusové chtěli masakr zastavit. Stejně jako ignorují minské dohody, které vedle Ruska garantovaly Německo a Francie, nedokážou si představit, že by Rusko v praxi uplatňovalo „odpovědnost chránit“, kterou v roce 2005 vyhlásila OSN.

Přesto bývalá německá kancléřka Angela Merkelová [1] a bývalý francouzský prezident François Hollande [2] oba veřejně tvrdili, že Minské dohody podepsali ne proto, aby ukončili občanskou válku, ale naopak, aby získali čas a vyzbrojili Ukrajinu. Tyto dvě osobnosti si blahopřejí k uvěznění Ruska a zároveň ho obviňují z toho, že nese výhradní odpovědnost za současnou válku. Není divu, že se tyto dva bývalí vládců před svým veřejným míněním chlubí svou dvojitvostí, nicméně jejich slova z jiných částí světa zní jinak. Pro většinu lidstva ukazují obyvatelé Západu své pravé barvy: vždy se snaží rozdělit zbytek světa a chytit do pastí ty, kteří chtějí být nezávislí; mluví o míru, ale podněcují války.

Je mylné si představovat, že ti nejsilnější chtějí vždy vnutit svou vůli druhým. Tento západní postoj sdílí ostatní lidé jen zřídka. Spolupráce prokázala svou hodnotu mnohem více než vykořisťování a revoluce, které vyvolává. Toto je poselství, které se Číňané pokoušeli šířit tím, že vyvolali „oboustranně výhodné“ vztahy. Nebylo jejich úkolem hovořit o spravedlivých obchodních vztazích, ale odkazovat na způsob, jakým vládli čínští císaři: když císař vydal dekret, musel zajistit, aby se jím řídili guvernérů každé provincie, včetně těch, kterých se toto rozhodnutí nedotklo. Ukázal jim, že na ně nezapomněl, tím, že jim každému nabídl dárek.

Za deset měsíců zbytek světa, drtivá většina, otevřel oči. Pokud by se 13. října 143 států řídilo západním narativem a odsoudilo ruskou „agresi“ [], dnes už by pro to ve Valném shromáždění OSN neměly většinu. Kdyby se 13. října 143 států řídilo západním narativem a odsoudilo ruskou „agresi“ [...], dnes by již ve Valném shromáždění OSN neměly většinu, která by takto hlasovala. Důkazem

toho je hlasování o rezoluci, která 30. prosince požádala vnitřní soud OSN, Mezinárodní soudní dvůr, aby izraelskou okupaci palestinských území prohlásil za „okupaci“. Valné shromáždění se již nesmířilo se západním nepořádkem ve světě.

Jedenáct afrických států, které dříve patřily pod Francii, požádalo o zajištění bezpečnosti ruskou armádou nebo ruskou soukromou vojenskou společnost. Už nevěří v upřímnost Francie a Spojených států. Jiní si uvědomují, že západní ochrana proti džihádistům jde ruku v ruce se západní skrytou podporou džihádistů. Jsou veřejně znepokojeny masivním transferem zbraní z Ukrajiny džihádistům v Sahelu nebo Boko Haram [...] do té míry, že americké ministerstvo zahraničí bylo nuceno přijmout opatření.4... až do té míry, že americké ministerstvo obrany jmenovalo monitorovací misi, která má ověřit, co se děje se zbraněmi určenými pro Ukrajinu, aby problém pohřbilo a zabránilo Kongresu zasahovat do těchto temných machinací.

Na Blízkém východě hraje Turecko, člen NATO, rafinovanou hru mezi svým spojencem USA a ruským partnerem. Ankara již dávno pochopila, že nikdy nevstoupí do Evropské unie, a nedávno pochopila, že se od ní již neočekává, že obnoví své impérium nad Araby. Obrací se proto na evropské státy (jako jsou Bulhaři, Maďaři a Kosované) a asijské státy (jako jsou Ázerbájdžán, Turkmenistán, Uzbekistán, Kazachstán a Kyrgyzstán) s tureckou kulturou (a ne tureckým jazykem jako čínští Ujguři). V důsledku toho se Ankara smiřuje s Damaškem a připravuje se na odchod ze Západu na Východ.

Příchod Číny do Perského zálivu na summit v Rijádu obrátil situaci v této části světa. Arabské státy viděly, že Peking je rozumný a že jim pomáhá uzavřít mír s jejich perskými sousedy. Přesto je Írán odvěkým spojencem Číny, ale Čína ho brání, aniž by mu dovolila, aby jí prošly jeho excesy. Změřili rozdíl se Západem, který je naopak od roku 1979 nepřestal rozdělovat a stavět se proti nim.

Indie a Írán usilovně spolupracují s Ruskem na vybudování dopravního koridoru, který jim umožní obchodovat navzdory západním ekonomickým váлкám (na Západě prezentovaným jako „sankce“, ačkoli ty jsou podle mezinárodního práva nezákonné). Bombaj je již propojena s jižním Ruskem a brzy i s Moskvou a Petrohradem. Rusko a Čína se tak vzájemně doplňují. Peking buduje silnice v Eurasii od východu na západ, Moskva podél zeměpisných délek.

Čína, pro kterou je tato válka katastrofou, která naruší její plány na vybudování Hedvábných stezek, se nikdy nedržela západního narativu. Je bývalou obětí Ruska, které se v 19. století podílelo na okupaci Tianjinu a Wuhanu (Hankou), ale ví, že Západ udělá cokoli, aby je oba využil. Vzpomíná na své minulé povolání, aby si uvědomila, že její osud je spojen s osudem Ruska. Ukrajinským záležitostí moc nerozumí, ale ví, že její vize organizace mezinárodních vztahů může spatřit světlo světa pouze v případě, že Rusko zvítězí. Nechce proto bojovat po boku Ruska, ale zasáhne, pokud bude Rusko ohroženo.

Tato změna orientace světa je velmi patrná ve vládních institucích. Západ ponižoval Rusko v Radě Evropy, dokud Moskva neodešla. K jejich překvapení se Rusko nezastavilo. Postupně opouští všechny dohody uzavřené v Radě Evropy, a to v nejrůznějších oblastech, od sportu po kulturu. Západ si náhle uvědomuje, že se připravil o velkorysého a kultivovaného partnera.

[Moskva] by měla pokračovat ve všech ostatních mezivládních organizacích, počínaje OSN. Tento příběh je ve vztazích mezi Západem a Ruskem starý a sahá až k vyloučení Moskvy ze Společnosti národů v roce 1939. V té době Sověti v obavách z možného nacistického útoku na Leningrad (Petrohrad) požádali Finsko o pronájem přístavu Hanko, ale jednání se protahovala a Sověti Finsko napadli, nikoliv však proto, aby ho anektovali, ale aby v Hanku umístili své námořnictvo. Tento precedens je dnes vyučován jako příklad ruského imperialismu, ačkoli sám finský prezident Urho Kekkonen uznal, že sovětský postoj byl „pochopitelný“.

Vraťme se k Organizaci spojených národů. Vyloučení Ruska by bylo možné až poté, co by Valné shromáždění přijalo reformu Charty. To bylo možné v říjnu, ale ne dnes. Tento projekt je doprovázen reinterpetací historie a povahy OSN.

Tvrdí se, že členství v Organizaci zakazuje válku. To je nesmysl. Členství v OSN zavazuje k „udržování mezinárodního míru a bezpečnosti“, ale protože lidé jsou takoví, jací jsou, povoluje za určitých podmínek použití síly. Někdy se toto povolení dokonce stává povinností v rámci „odpovědnosti za ochranu“. Přesně to dělá Rusko pro obyvatele Donbasu a Novoruska. Všimněte si, že Moskva není slepá a ustoupila na pravý břeh (severní část) města Keršon. Ruský generální štáb se stáhl za přirozenou hranici, řeku Dněpr, protože považoval za nemožné bránit druhou část města proti západním armádám, přestože obyvatelé celého města požádali v referendu o připojení k Ruské federaci. V Keršonu nikdy nedošlo k ruské porážce, ale to nebrání Západu mluvit o jeho „znovudobyti“ Zelenského režimem.

Zpochybňováním vedení Rady bezpečnosti se především zatemňuje fungování OSN. Při založení organizace bylo cílem uznat rovnost každého státu v rámci Valného shromáždění a poskytnout tehdejší velmocím možnost předcházet konfliktům v rámci Rady bezpečnosti. Rada bezpečnosti není místem demokracie, ale konsensu: žádné rozhodnutí nemůže být přijato bez souhlasu všech jejích pěti stálých členů. Lidé se tváří, že jsou překvapeni, že nemohou odsoudit Rusko, ale jsou překvapeni, že neodsoudili Spojené státy, Velkou Británii a někdy i Francii za jejich nezákonné války v Kosovu, Afghánistánu, Iráku a Libyi? Bez práva veta se OSN stane zcela neúčinným shromážděním. Přesto se tato myšlenka na Západě prosazuje.

Navíc by bylo absurdní si myslet, že by Čína, která je vedoucí světovou obchodní velmocí, zůstala v OSN, z níž by bylo vyloučeno Rusko, vedoucí světová vojenská velmoc. Peking nebude hrát roli garanta v operaci proti svému spojenci, protože je přesvědčen, že jeho smrt bude předejít k jeho vlastní. Proto Rusové a Číňané připravují další instituce, které budou demonstrovat pouze tehdy, pokud bude OSN denaturována, pokud se změní v jednobarevné shromáždění a ztratí tak schopnost předcházet konfliktům.

Domníváme se, že jediným východiskem je, aby se lidé ze Západu smířili s tím, že jsou takoví, jací jsou. V současné době toho však nejsou schopni. Překrucují realitu v naději, že si udrží svou staletou hegemonii. Tahle hra skončila, protože jsou unavení a protože zbytek světa se změnil.

Odkazy

[1] [“Hatten Sie gedacht, ich komme mit Pferdeschwanz?”](#), Tina Hildebrandt und Giovanni di Lorenzo, Die Zeit, 7. prosince 2022.

[2] [„Holandsko: „Cesta z konfliktu bude existovat pouze tehdy, když Rusko selže na místě“](#)“, Theo Prouvost, The Independent Kyiv, 28. prosince 2022.

[3] [„Ukrajina: Valné shromáždění OSN požaduje, aby Rusko obrátilo kurz „pokusu o nelegální anexi“](#)“, UN News, 13. října 2022.

[4] [„Buhari: Zbraně používané na Ukrajině pronikají do zemí povodí Čadského jezera.“](#) Tass, Alwihda Info , 8. prosince 2022. [„Sahel ohrožený džihádismem: Nová Sýrie.“](#) Leslie Varenne, Mondafrique, 15. prosince 2022.

AUTOR: Thierry Meyssan

ZDROJ: <https://www.voltairenet.org/article218628.html>

Překlad: zvedavec.news